

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Пловдив, 23.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арnaudова

Членове: Елена Р. Арнаучкова
Румяна Ив. Панайотова

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Елена Р. Арнаучкова Въззивно гражданско дело № 20215000500406 по описа за 2021 година

Въззивно производство по реда на чл.258 - 273 ГПК.

С Решение № 260049/22.02.2021г., постановено по гр.д.№ 96/2019г. по описа на ОС - Ст.Загора, се осъжда Й. Т. С., ЕГН *****, да заплати на Д. М. Й., ЕГН *****, обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане, настъпило на 15.08.2014г., в размер на 50 000лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.08.2019г. до окончателното изплащане и заедно с обезщетение за забавено заплащане на сумата 50 000лв. за периода 12.08.2016г.-13.08.2019г. в размер на 15 208.34лв., както и разноски по съразмерност в размер на 1977лв., отхвърлят се предявените иски от Д. М. Й., ЕГН *****, против ИВ. Г. Й., ЕГН *****, М. Г. ИВ., ЕГН ***** и СП. Д. СП., ЕГН *****, за солидарното им осъждане, заедно с Й. Т. С., ЕГН *****, да заплатят на Д. М. Й., ЕГН *****, обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане, настъпило на 15.08.2014г., в размер на 50 000лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.08.2019г. до окончателното изплащане и заедно с обезщетение за забавено заплащане на сумата 50 000лв. за периода 12.08.2016г.- 13.08.2019г. в размер на 15 208.34лв. и се осъжда Д. М. Й., ЕГН *****, да заплати на ИВ. Г. Й., ЕГН *****, М. Г. ИВ., ЕГН ***** и СП. Д. СП., ЕГН *****, разноски за адвокатско възнаграждение по съразмерност в размер на 3011.25лв., като решението е постановено при участието на „К.“ АД, ЕИК *****, като подпомагаща страна на ИВ. Г. Й., ЕГН *****, М. Г. ИВ., ЕГН *****, СП. Д. СП., ЕГН *****, и Й. Т. С., ЕГН *****.

Срещу Решение № 260049/22.02.2021г., постановено по гр.д.№ 96/2019г. по описа на ОС - Ст.Загора, са постъпили както следва: 1)въззивна жалба, вх.№ 263526/15.03.2021г., подадена от ищеца Д. М. Й., ЕГН *****, чрез пълномощник адв.Б.Л. - в частите, с които исковете са отхвърлени, и 2)въззивна жалба, вх. № 263984/23.03.2021г., подадена от ответника Й. Т. С., ЕГН *****, чрез пълномощници адв.В.В. и адв.К. В. - в осъдителните части, към която, с молба, вх.№ 263979/23.03.201г., се е присъединила подпомагащата страна „К.“ АД. Въведените във въззивните жалби оплаквания са за недопустимост на решението в обжалваната част, с която исковете са уважени (жалбата на ответника Й.С.), както и за неправилност на решението в обжалваните части, а исканията – за обезсилване (жалбата на ответника Й.С.) и за отмяна на решението в обжалваните части и за постановяване на съответния благоприятен за въззивника резултат.

Въззивната жалба на ищеца Д. М. Й., ЕГН *****, се оспорва с постъпилите в срок, както следва: 1) писмен отговор, вх.№ 265342/26.04.2021г., подаден от „К.“ АД, 2) писмен отговор, вх.№ 265320/26.04.2021г., подаден от ИВ. Г. Й., ЕГН *****, М. Г. ИВ., ЕГН *****, СП. Д. СП., ЕГН *****, чрез пълномощници адв.В.В. и К.В. и 3) писмен отговор, вх. № 267447/09.07.2021г., подаден от Й. Т. С., ЕГН *****, чрез пълномощници адв.В.В. и К.В..

Въззивната жалба на ответника Й. Т. С., ЕГН *****, се оспорва с постъпилите в срок писмен отговор, вх.№ 265427/28.04.2021г., подаден от ищеца Д. М. Й., ЕГН *****, чрез пълномощник адв.Б.Л..

Постъпилите въззивни жалби са допустими, като подадени от активно процесуално легитимирани лица, имащи правен интерес от възивно обжалване, в законния срок, редовни са по съдържание и приложения и е изпълнена процедурата за изпращане на преписи за отговор до насрещната въззиваема страна, поради което се поставят на разглеждане по същество.

Пловдивският апелативен съд, въз основа на оплакванията във въззивните жалби и оспорванията, след като извърши дължимата, на осн.чл.269 ГПК, проверка на обжалваното решение и разгледа поставения материално-правен спор, приема следното:

Производството пред съда, в което е постановено обжалваното решение, гр.д.№ 96/2019г. по описа на ОС - Ст.Загора, е образувано въз основа на искова молба/ИМ, вх.№ 10441/14.08.2019г. по описа на Регистратурата на ОС - Ст.Загора, подадена от ищец Д. М. Й., ЕГН *****, против ответници ИВ. Г. Й., ЕГН *****, М. Г. ИВ., ЕГН *****, Й. Т. С., ЕГН *****, и СП. Д. СП., ЕГН *****.

В ИМ са въведени следните твърдения:

На 15.08.2014г. братът на ищеца - СЮП, който тогава работел по трудов договор от 03.02.2014г. на длъжност „електрончик“ в „К.“АД, „подчинен“ на ответниците ИВ. Г. Й., М. Г. ИВ., Й. Т. С., и СП. Д. СП., претърпял трудова злополука и починал.

За репарирание на претърпените болки и страдания от смъртта на сина им СП при трудовата злополука на 15.08.2014г.всеки един от родителите му предявили искове с правно основание

чл.200 КТ срещу работодателя на СП– „К.“ АД. С постановеното по делото на Ю. СП срещу „К.“ АД Решение № 21/12.03.2018г. по гр.д.№ 1459/2017г. по описа на ВКС, 3.г.о., било прието следното: Пострадалият, изпълнявайки възложената му работа като „електрончик“, е следвало да отстрани повреда в машина за обработване на метали Mazak Variaxcis 500X II.Той нарушил правилата за безопасност, поради което поведението му се квалифицира като груба небрежност.От друга страна, защитните системи за блокиране режима на задвижване на машината са били неизправни, като те са били предвидени така, че при необходимо опериране в зоната на извършвания от пострадалия ремонт – при отворена врата за достъп до зоната, машината не се задвижва, като това състояние на неизправност, в случая, е било предизвикано от други работници, за които „К.“АД отговаря, с цел да улеснява работата им при настройка на работните процеси, но е било поддържано в нарушение на правилата за безопасност не само при процесната, а и при други машини в предприятието.Машината е била оборудвана от производителя със система за заключване, за да не се допуска рискът от злополука, като тази с пострадалия.Функцията на блокировка на вратата е била да не се допусне влизане в работната зона на машината в режим на работа.При това състояние на експлоатация на машината са били нарушени изискванията на Наредба № 3/23.03.2004г. за осигуряване на ЗЗБУТ при механично обработване на метали и Наредба № 7/1999г. за минималните изисквания на ЗЗБУТ.Ако блокировката на вратата е била изправна, пострадалият не би могъл да влезе в зоната, в която е пострадал, без да изведе машината от автоматичен режим и да я изключи от захранването, т.е. злополуката не би настъпила. За елиминирането на електромагнитния сигнал „отворена врата“ вилката е била преднамерено модифицирана и зацепена в датчика, за да имитира „затворена врата“.Това неизправно състояние на системите за безопасност е било предизвикано от лицата, за които работодателят отговаря, като то е било поддържано при липса на контрол от лица, за които работодателят също отговаря. С постановеното по делото на Т. П. срещу „К.“ АД Решение № 178/02.01.2019г. по гр.д.№ 4579/2017г., 3.г.о. е било прието следното: На осн. чл.297 и 299, влязлото в сила решение (в случая Решение № 21/12.03.2018г. по гр.д. № 1459/2017г. по описа на ВКС, 3.г.о.) е задължително не само за страните и техните правоприемници, но и за всички съдилища, учреждения и общини в РБ, при което всеки от посочените органи при упражняване на служебната си дейност е длъжен да зачете постановеното с влязлото в сила решение, без да има право да пререшава въпросите, разрешени със сила на пресъдено нещо, като същите следва да бъдат съобразени при последващ правен спор между страните.Забраната за пререшаемост(чл.299 ГПК) е приложима за всяко отделно правоотношение, обхванато от предмета на делото.Когато между едни и същи страни са възникнали няколко спора,основани на едни и същи правопораждащи факти, и по някои от споровете има вече влязло в сила решение, следва да се приеме, че относно общите правопораждащи факти съдът се е произнесъл окончателно.В отношенията между страните е формирана сила на пресъдено нещо по тези въпроси, която следва да се зачете при всеки последващ спор.Забраната по чл.299, ал.1 ГПК означава преклудирание на всеки факт, осъществен преди постановяване на решението, и основаните на него права, независимо дали те са били известни на страната, в полза на която пораждат

изгодни правни последици. В последващ процес по предявен иск на различно основание или за различно искане, но произтичащ от материално право, чието съществуване е установено с влязло в сила решение, от съдебната проверка са изключени фактите, обхванати от преклудиращото действие на силата на пресъдено нещо. При тези мотиви с Решение № 178/02.01.2019г. по гр.д.№ 4579/2017г., З.г.о. е било прието, че с влязлото в сила Решение № 21/12.03.2018г. по гр.д.№ 1459/2017г. по описа на ВКС, З.г.о. по делото на Ю. СП срещу „К.“ АД са доказани общите правопораждащите факти по делото, а именно настъпването и механизма на злополуката и определения процент на съпричиняване на резултата от пострадалия. За описаните в ИМ нарушения на правилата за безопасност и настъпилите в следствие последици, а именно смъртта на СП, били лично отговорни ответниците, които към момента на злополуката със СП, 15.08.2014г., са били служители на работодателя на пострадалия „К.“ АД на ръководни длъжности в Отдел „Ремонт и поддръжка“, където е изпълнявал трудовите си задължения пострадалият СП, и в Отдел „Обособено производство – 300“, където се е намирала ремонтираната от него машина и е настъпил инцидентът на 15.08.2014г.

В организационен план работодателят не е водил досиета за машините, не е съставял графици за планови ремонти от външната лицензирана фирма и не е документирал провеждане на обучение и изпит по правилата за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд на пострадалия. През лятото на 2014г. пострадалият е бил оставен да дежури сам, като единствен електрончик в „К.“ АД, без да е имал инструкция за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд в предприятието при извършване на профилактика и ремонт на машинен център Mazak Variaxcis 500 X II, без колега електротехник или електрончик, който да го подсигурава, без превод на важна информация от документацията на машината и без достатъчно практически опит. За настъпване на вредоносния резултат на 15.08.2014г. при тези обстоятелства в по-голяма степен е допринесло пренебрегването на контрола на безопасни условия на труд от страна на работодателя, свързан с изправността на производствените мощности и допускането те да работят с компрометирана система на защита. Нарушено е било от лица, за които работодателят отговаря, общото нормативно предписание работното оборудване да се обслужва и поддържа така, че да се осигурят безопасността и здравето на работниците. Съпричиняването на резултата от пострадалия е било в размер на 25 %.

Ответникът И.Й. е бил ръководител на отдел „Ремонт и поддръжка“. Негово задължение е било да упражнява контрол за съблюдаване на безопасността при извършване на ремонтите и на това всички защитни системи за блокиране и др. средства за безопасност да са на място и да функционират. Той е трябвало да определи ред и начин на документиране на обучение по безопасност и здраве при работа – чл.9, ал.1 Наредба № РД-07-2/16.12.2009г. В негова тежест е било да организира и контролира техническия надзор на ремонта на съоръженията; да съблюдава изискванията на техниката на безопасност при извършване на ремонт. Освен това, той е трябвало да предложи за утвърждаване инструкция, съгласувана и с външната фирма, обслужваща машините, в която да се осигурят здравословни и безопасни условия на

труд в предприятието при извършване на профилактика и ремонт на машинен център Mazak Variaxcis 500X II .Той е следвало да изпълнява и контролира спазването на изискванията на нормативни документи и ЗЗБУТ, както и да изпълнява и оказва съдействие за изпълнение на всички мерки, свързани с осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд в отдела.Той е могъл и е бил длъжен да дава разпоредителни функции и контрол върху дейността на персонала в отдела и на други лица, както и да им поверява контрола върху трудовата и технологична дисциплина и спазването на изискванията за здравословни и безопасни условия на труд. Същият е бил лично отговорен за спазването на правилата за безопасни и здравословни условия на труд в процеса на работа.

Ответникът М.И. е бил ръководител участък/звено в Отдел „Ремонт и поддръжка“, и, като такъв е бил пряк ръководител на пострадалия и подчинен на ответника И.Й..Той е бил съставил графика на звено 7003 към отдел „Механичен“, в който е оставил пострадалият СП сам, без колега, с който да извършва ремонти по електронната част.Отв.И. не е осигурил безопасността на пострадалия; не е изискал и не е осъществил ефективен контрол за извършване на работата в звеното, без риск за здравето и живота на работниците; допуснал е пострадалият да работи по поддръжка на машина, която не е обезопасена и по която са извършени грубо нарушаващи безопасността действия, а именно премахване на защитата за блокиране на вратата, като вратите са били без работещи датчици и в състояние, позволяващо да са отворени по време на работа, което грубо нарушавало изискванията за безопасност.Той е могъл и е бил длъжен да организира и контролира извършването на поддръжката и ремонта на машините и е следвало да обезпечи правилната експлоатация на оборудването и техническата му поддръжка, както и да контролира спазването на правилата за безопасни и хигиенни условия на труд от персонала.Могъл е и е бил длъжен да определи опитен работник, който да проведе обучение на пострадалия по правилата за безопасни и здравословни условия на труд и да определи работните места, работниците и служителите, работата на които е свързана с използване, обслужване и поддържане на машини и др. техн. съоръжения или са заети в дейности, създаващи опасност за здравето и живота – чл.13, ал.3, във вр. с ал.2 от Наредба № РД-07-2/16.12.2009г.Бил е длъжен да се грижи за безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия и бездействия.Следвало е да изпълни и контролира спазването на всички нормативни документи и ЗЗБУТ, вкл. да изпълнява и оказва съдействие за изпълнение на всички мерки, свързани с осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд в участъка.Отв.И. е контролирал дейността на поверения му персонал, вкл. спазването на трудовата и технологична дисциплина, изискванията за безопасни условия на труд.Той е утвърдил графика за август 2014г., в който е оставил единствен на смяна за две седмици най-новият служител С. П., без да съобрази, че той няма опита и знанията да работи сам в цялото предприятие.Отв.И. е бил лично отговорен за спазването на правилата за безопасни и здравословни условия на труд в процеса на работа.

Ответникът Й.С. е бил началник на звено 3105 „Обработка на хидравлични блокове“ в „К.“ АД, където е било мястото на трудовата злополука със СП.В същия ден отв.С. е бил

информиран, че въпросната машина е неизправна, разговарял е с монтьор, след което му е било съобщено, че монтьорът не може да отстрани проблема, тъй като той не е механичен, а електрически. Тогава отв.С. се е обадил на СП, на когото е наредил да отстрани повредата. Отв.С. е бил длъжен да се грижи за безопасността на лицата, които могат да пострадат от него действие или бездействие. Той е трябвало да изпълнява и оказва съдействие за изпълнение на всички мерки, свързани с осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд. Той е отговарял за спазването на трудовата и технологична дисциплина в звеното си, както и за правилата на експлоатация и поддържане на машините и спазването на правилата за безопасни условия на труд. Като единствен отговорен ръководител, който е бил на работа по това време, той е бил длъжен да осигури достатъчно хора и информация за машината, а не да остави СП сам да оправя машината, в чужд за него цех, без документация и без човек, който да го подсигура. Отв.С. е бил отговорен като цяло за безопасната работа на поверените му в участъка машини. Той е бил отговорен за техническото им състояние, като не е трябвало да допуска да работят машини, по които има извършени модификации, застрашаващи здравето и безопасността на неговите работници и на тези, поддържащи машините. При елиминиране на блокировката на машината, той е трябвало да вземе мерки да я приведе обратно в действие. Отв.С. е имал възможност да извика лицензираната външна фирма, която е отговаряла за тези машини по силата на сключен договор с „К.“ АД, но е решил, че проблемът ще се реши, като извика един човек и го остави сам да се справи с ремонта на машината.

Отв.С.С. е бил ръководител на отдел „Ремонт и поддръжка“ към „ОП- 300“ от звено 3003. Той не е взел конкретни мерки вратата на машината да има всички защити, системи за блокиране и други средства за безопасност, които да са на място и да функционират. Не е осигурил безопасността на пострадалия; не е изискал и не е осъществил ефективен контрол за извършване на работата в неговото звено, без риск за здравето и живота на работниците; допуснал е пострадалият да работи по машина, която не е обезопасена и по която са извършени грубо нарушаващи безопасността действия, а именно –премахната е защитата за блокиране на вратата, вратите са били без работещи датчици и в състояние, позволяващо да са отворени по време на работа, което грубо нарушава изискванията за безопасност. Отв.С. е могъл и е бил длъжен да организира и контролира извършването на поддръжката и ремонта на машините в обособеното производство, като осигурява сигурната им и безопасна работа. Той е следвало да обезпечи правилната експлоатация на оборудването и техническата му поддръжка, както и да контролира спазването на правилата за безопасни и хигиенни условия на труд на персонала. Отв.С. е бил длъжен да се грижи за безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия и бездействия. Той е следвало да изпълни и контролира спазването на всички нормативни документи и ЗЗБУТ, вкл. да изпълнява и оказва съдействие за изпълнение на всички мерки, свързани с осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд в участъка. Отв.С. е бил лично отговорен за спазването на правилата за безопасни и здравословни условия на труд в процеса на работа. Освен това, той е бил длъжен да осигури компетентно лице на разположение, което да бъде на смяна, за да извърши евентуално необходим ремонт, което не е сторено. Отв.С.,

макар да е бил длъжен, не е водил досиета на машините в своето звено; не е запознавал обслужващия персонал с ремонтите от външната фирма; не е създал организация при аварийно спиране за поставяне на табелки и ограждения – чл.202, ал.2, т.5 от Наредба № 7 за минималните изисквания за ЗБУТ на работните места и при използване на работното оборудване, ДВ бр.88/1999г., изм. ДВ бр.24/2013г. Той е съставил график за звено 3003 към ОП -300 за периода на злополуката без електрончик и/или ел.техник, като се е надявал на оставеното от звено 7003 лице да осигурява ремонта и обслужването на машините.

Нито един от ответниците не е изпълнил описаните по-горе задължения. Всички те са допуснали модификация на машината, без която злополуката не би настъпила. Всички са се примирили с факта, че машината не е редовно и компетентно сервизирана. Никой от тях, макар да са били длъжни, не е взел предвид, че пострадалият е нямал необходимите опит и знания, за да се справи сам с повредата. Никой от тях, въпреки задълженията си, не е предвидил, че в предприятието трябва да има повече от едно лице на смяна, което да помага на другото при евентуален ремонт. Ответниците не са осигурили достатъчно компетентен кадър на разположение, който да следи за работата на пострадалия. В нарушение на правила за безопасност, инструкциите на производителя и вътрешните указания за работа, ответниците са допуснали пострадалият да извършва ремонт по начин, нарушаващ тези нормативи.

В резултат от неизпълнението на тези задължения от ответниците ищецът е загубил своя брат. Ищецът и брат му са живеели заедно и са били изключително близки. Пострадалият е бил пример на ищеца – добър ученик, на когото бъдещият работодател е платил стипендия и образование. За ищеца пострадалият е бил олицетворение на житейския принцип, че ученето и работата са начинът на човек да успее. Ищецът е вървял по стъпките на брат си във всеки аспект на младата си възраст, пострадалият е бил негов стимул да успее в живота. Всеки ден двамата са играели заедно, занимавали са се с компютри, споделяли са най-личните си преживявания, били са опора един за друг. Към момента на смъртта на брат си ищецът е бил на 12 години – възраст, в която се формират основните възгледи за живота. Смъртта на брат му нанесла на ищеца непоправими емоционални вреди. Той никога повече нямало да общува със своя стожер в живота. Ищецът се скрил в себе си, спрял да общува с връстниците си, започнал да изпитва затруднения да говори, започнал да заеква и да не може да ползва свободна реч. Това довело до проблеми в училище и продължавало повече от 3 години. Ищецът постоянно чувствал страх от загуба, която го белязала до живот. Ищецът, по примера на своя брат, проявявал жив интерес към науката, техниката и инженерните специалности, но след смъртта на брат си рязко се отдръпнал от тази посока и започнал да изпитва ужас от машини. Извън непрекъснатото чувство за тъга, изоставеност и самота, ищецът щял завинаги да чувства липсата на брат си. У ищеца щял да остане страхът, че, когато родителите му вече ги няма, той ще остане сам, без семейство, страх, който неминуемо един ден щял да стане истина.

Петитумът е осъдителен - за осъждане ответниците, солидарно, да заплатят на ищеца обезщетение за репарирание на причинените му неимуществени вреди от смъртта на брат му

СЮП на 15.08.2014г.в размер на 50 000лв., който размер е определен от ищеца след намаляването с 25 % на справедливото обезщетение, определено от ищеца в размер на 66 666.67лв., при съобразяване на установения с Решение № 21/12.03.2018г. по гр.д.№ 1459/2017г. по описа на ВКС процент на съпричиняване на резултата от пострадалия, поради допусната от него груба небрежност, ведно със законната лихва върху сумата 50 000лв.от подаване на ИМ на 14.08.2019г. до окончателното изплащане и заедно с обезщетение за забава в размер на изтеклите мораторни лихви върху сумата 50 000лв. за периода 13.08.2016г.-12.08.2019г.

В подадения в срока по чл.131 от ГПК от ответниците писмен отговор на ИМ, вх.№ 14215/07.11.2019г., исковете са оспорени преди всичко като недопустими.В тази връзка е поддържано следното: Присъдени и заплатени били обезщетения за репарирание на вреди във връзка със същата трудова злополука с влезли в сила решения по предявени искове с правно основание чл.200 КТ срещу работодателя на починалия СП – подпомагащата страна,„К.“ АД от бащата на СП – ЮП(гр.д.№ 1323/2015г. на КРС, гр.д.№ 1459/2017г. на ВКС, 3.г.о.) и от майката на СП – Т. П. (гр.д.№ 643/2016г. на КРС, гр.д.№ 4579/2017г. на ВКС, 3г.г.о.), както и, отделно от това, на двамата родители на СП били заплатени и застрахователни обезщетения.По повод на трудовата злополука и смъртта на С. П. било образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител, ДП № *****, по описа на РУ на МВР - К., пр.пр.№ ***** по описа на ОП - Ст.Загора, но по него до настоящия момент нямало повдигнато обвинение срещу виновно длъжностно или друго конкретно лице в т.ч. и срещу някого от ответниците.След като към настоящия момент не била доказана вина за смъртта на СП по отношение на някого от ответниците по съдебен ред с влязла в сила присъда, ищецът имал правна възможност да предяви исковите си претенции единствено срещу работодателя на пострадалия – „К.“ АД по реда и на осн. чл.200 КТ, а не на осн. чл.45 3ЗД.Това становище намирало потвърждение в Решение № 115/15.11.2018г. по гр.д.№ 4455/2017г. на ВКС, 3.г.о. и ТРОСГК на ВС № 45/19.04.1990г. по гр.д.№ 33/1989г. Очевидно, с приетия текст на чл.200 КТ, отговорността за вреди от трудова злополука била вменена на работодателя, поради което предявеният иск по чл.45 от 3ЗД срещу негови служители бил недопустим.За да бъде предявен иск на осн. чл.45 3ЗД срещу работници или служители на работодателя, следвало да има влязла в сила присъда, да е доказано тяхното противоправно и виновно поведение, довело до смъртта на работника, в резултат на извършени нарушения на нормативните изисквания за безопасни и здравословни условия на труд (Решение № 300/05.02.2018г. по НД № 1124/2017г. ВКС, 1.н.о.)а, в случая, до настоящия момент, не било доказано виновно поведение на никого от четиримата ответници, което да е довело до смъртта на СП, вкл. по образуваното ДП.С Решение № 178/02.01.2019г. по гр.д.№ 4579/2017г. на ВКС, по делото на майката на пострадалия – Т. П., било прието, че „неизправното състояние на системите за безопасност е предизвикано от лица, за които работодателят отговаря, то е поддържано, поради липса на контрол от лица, за които работодателят отговаря....Общото нормативно предписание е работното оборудване да се обслужва и поддържа така, че да се осигурят безопасността и здравето на работниците.Това правило в ответното предприятие е било нарушено от лица, за които

работодателят отговаря“, т.е. съдът бил достигнал до извод, че в случая, са налице предпоставките за търсене на имуществената отговорност на работодателя на починалия – „К.“ АД, но по реда и на осн. чл.200 КТ, тъй като се касае за вреди от трудова злополука, и за това дружеството е понесло отговорността за действията на своите служители, като е заплатило присъденото на Т. П. обезщетение.

Исковете са оспорени, като неоснователни, като е поддържано следното: От мотивите на двете цитирани в ИМ решения на ВКС не можело да се правят изводи за доказаност на обстоятелства, уличаващи конкретни работници и служители на „К.“ АД в извършване на противоправни действия, довели до смъртта на СП, а исковете по чл.200 КТ срещу работодателя са били уважени, тъй като било най-общо е било прието, че работодателят носи отговорност за действията на своите работници и служители, въпреки, че не е било изяснено кой е извършил блокировката на вратата на машината, при което пострадалият е могъл да влезе в зоната, без преди това да изключи захранването. В цитираното в ИМ Решение № 21/12.03.2018г. по гр.д.№ 1459/2017г. по описа на ВКС е било прието, че пострадалият е нарушил правилата за безопасност, поради което поведението му се квалифицира като груба небрежност и това дава основание за намаляване на обезщетението с 25%. В ИМ необосновано се твърдели нови обстоятелства за допуснати нарушения на безопасните условия на труд от страна на работодателя, въпреки, че исковете са предявени срещу ответниците – ФЛ. Тези твърдения не било ясно как се съотнасят към търсената отговорност на ответниците, както и не отговаряли на истината, както и не било вярно, че работодателят не е водил досиетата на машините, че не са били съставяни графици за плановите ремонти от външна лицензирана фирма, че е нямало превод на документацията на машините на български език. Всяка машина имала досие, което се водело от закупуването и до прекратяване използването ѝ, в което се намирали всички протоколи за профилактични и текущи ремонти, като приложено към отговора е досието на процесната машина. По изисканите за прилагане дела бил представен и график за профилактика на всички машини за 2014г., изготвен от „К.“ АД, както и такъв за проверка на абонаментно обслужване на машини от фирма „М.“, приложен към договора от 10.04.2014г., като и в двата графика е била предвидена профилактика на машините „Мазак“. Всички тези действия и документи са били изпълнени от съответните служители на „К.“ АД, които са спазвали правилата за безопасност на труда и задълженията си за осигуряване на безопасна работа за работниците, за които отговарят. Следвало да се вземе предвид, че по предходните две дела за същия случай е било прието, че пострадалият е бил специално квалифициран и поради това е допуснат да изпълнява работа като електрончик, а не - че не е имал достатъчно опит за изпълнение на възложената задача, както е твърдяно от ищеца. Ответниците са били с продължителен трудов стаж при работодателя, заемали и изпълнявали посочените в длъжностните им характеристики функции и по този повод и до настоящия момент не са им били налагани дисциплинарни наказания. Ответникът Ив.Й. е бил ръководител на Отдел „Ремонт и поддръжка“, а ответникът М.И. – ръководител на участък „Ремонт и поддръжка“, пряко подчинен на И.Й. В длъжностните им характеристики, както и в тези на всички

работещи в „К.“ АД е имало раздел „Задължения по безопасност на труда“, в който са били отразени задълженията им, с оглед изпълняваната длъжност. Отдел „Ремонт и поддръжка“ е бил създаден да отговаря за ремонта и поддръжката на всички участъци в дружеството, като към него имало отделни звена – механици, енергетици, подстанция, пречиствателна станция и т.н. В длъжностната характеристика на отв. Й. е било посочено, че е на пряко подчинение и ръководство на зам.изп.директор и има организационни връзка с гл.счетоводител, началниците на обособените производства по въпроси, касаещи дейността на отдела и др. Ответниците Й. и И. по време на злополуката са били в отпуск, като в дружеството е работило само звено от „Обособено производство 300“, поради голяма поръчка от чужбина. От отдела („Ремонт и поддръжка“) на работа е бил единствено пострадалият и то по негово желание, като не било вярно твърдението в ИМ, че е бил оставен да работи сам в цялото предприятие. От данните по приложеното гр.д.№ 1323/2015г. било установено, че при авария на процесната машина операторът се обажда на прекия си началник, който решава към кого да се обърне, като, ако става въпрос за електрончика, прекият началник се обръща към отв.М.И., който решава към кого от електрончиците да се обърне или решава да се обърне към фирма „М.“. В случая отв. Й.С. се е обадил на монтьора от „ОП 300“, който е повикал пострадалия СП, но той, от своя страна, не изпълнил задължението си да се обади на поддържащата фирма „М.“ или на прекия си ръководител М.И. Изрично пострадалият заявил пред монтьора Р. П., че разбира и му е ясно за какво става въпрос. Пострадалият СП е бил преминал всички инструктажи в дружеството-работодател. Отв.М.И. провел на пострадалия 3-дневен инструктаж за безопасност на труда, освен инструктажа, проведен от експерта по ЗБУР. Пострадалият е бил преминал и първоначално обучение по система за управление на качеството 9001 и е бил записан в книгата за обучение с пореден № 688 от 03.02.2014г. На това обучение пострадалият е бил запознат с Нормалата за управление на качеството, в сила от 15.02.2010г., а също така и с Инструкцията за техническо обслужване на фрезови машини от 15.02.2010г., в която, т.3, е било посочено кои лица се допускат до работа, профилактика и ремонт на машините център, в т.ч. и машините МАЗАК, като е било указано, че всички дейности, свързани с тази инструкция, се извършват при обезопасена машина и съгласно инструкциите за безопасност на производителя. Ето защо, ответниците Й. и И. не носели лична вина за случилото се, а спазването на правилата за безопасност на труда и установената процедура за действие при аварии е било задължение на всеки работник и служител, вкл. и за пострадалия. Другите двама ответници - Й.С. и С.С. не са били ръководители на пострадалия, а те, и двамата, са работили в друг отдел – „ОП - 300“, а не към отдел „Ремонт и поддръжка“. От четиримата ответници само отв.Й.С. е бил на работа към момента на злополуката, а другите трима ответници са били в платен отпуск. Съгласно структурата на „К.“ АД, през 2014г. ответникът Й.С. е бил ръководител на структурно звено производствен участък 3105 в отдел „ОП - 300“ – Обработка на хидравлични блокове и е нямал преки отношения на подчинение с пострадалия. В длъжностната му характеристика е било посочено, че той организира, ръководи и контролира изпълнението на производствените задачи на участъка и има организационни връзка с ръководителя на обособеното производство на пряко подчинение. Установено и прието по гр.д.№ 1323/2015г.

е било, че не той е наредил на пострадалия да отстрани повредата сам, а той е знаел, че трябва да се обади на ръководителя си М.И. или на поддържащата фирма. Съгласно структурата на „К.“ АД, ответникът С.С. е бил ръководител на звено 3003 – ремонт и поддръжка в „ОП - 300“, като задълженията на механиците, за които е отговарял, са били свързани с текущото поддържане на машините – смяна на масло, ненормален шум, вибрации и др. Отв.С. не е имал право да изготвя график на електрончиците, тъй като те не са били в неговото звено и той не е ръководел тези специалисти. В длъжностната му характеристика е било посочено, че отговаря за правилната експлоатация, поддържането и ефективното използване на машините и съоръженията в участъка, за качеството на крайната продукция по основните хидравлични параметри, както и, че има организационни връзки с ръководителя на обособеното производство. Не било вярно, че ответникът Сп.С. не е водил досиетата в своето звено, че не е запознал обслужващия персонал с ремонтите то външната фирма, че не е създал организация при аварийно спиране за поставяне на табелки и ограждения. Посочените такива не били негови задължения, а задълженията му са били свързани само с текущото поддържане на машините. Ето защо, ответниците Й.С. и С.С. са нямали отношение към злополуката и не носят отговорност за нея, тъй като са работили в друго обособено производство на дружеството, което следвало и поради факта, че от 01.01.2014г. е било в сила ново разписание на длъжностите, утвърдено от изпълнителния директор, със структури на отделите и обособените производства. В дружеството-работодател е имало приет и действащ Правилник за вътрешния трудов ред от 01.06.2001г., променен и допълван до 27.11.2014г. от Съвета на директорите, с който са били запознати всички работещи, вкл. пострадалият, в който били вменени задължения, свързани с правилата за безопасност на труда, спазването на изискванията за здравословни и безопасни условия на труд, както и задължения на работниците и служителите да уведомяват преките си ръководители или експерти по здравословни и безопасни условия на труд за нарушения на КТ, на ВП, на технологичните правила и т.н. При съществуващата нормативна база – Правилника за вътрешния ред в „К.“ АД от 01.06.2001г. до голяма степен се изключвала възможността работодателя да носи отговорност при трудова злополука при неспазване на създадените условия за безопасен труд на работниците, още по-малко такава лична отговорност била предвидена за работниците и служителите при настъпила трудова злополука. Оспорени са твърденията на ищеца, че във връзка със смъртта на брат си е претърпял неимуществени вреди, извън обичайните, подлежащи на обезвреда, тъй като, в случая, следва да бъде доказано съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка между ищеца и починалия и, че смъртта на брат му е нанесла на ищеца сериозни морални болки и страдания на ищеца (ТРОСГТНК № 1/2016г. от 21.06.2016г.) и било наложително да бъде установено и доказано наличието на особено близка житейска връзка между пострадалия и ищеца. Заявено е възражение, че ищецът не е живял с брат си от 2009г., а следващите 4 години двамата не са живели в едно домакинство, а и ищецът е бил много малък, за да осъзнава случилото се с брат му. Не са представени доказателства относно здравословното, психическо и емоционално състояние на ищеца след смъртта на брат му. В обжалваното решение е прието от фактическа страна следното:

Ищецът е едноутробен брат на С. Ю. П.. Въз основа на трудов договор, сключен на 03.02.2014г., Ст.ЮП е бил по трудово правоотношение с „К.“ АД- гр.К. на длъжност „електрончик“ в отдел „Ремонт и поддръжка“, звено 7003 „Механичен“. Към момента на сключване на трудовия договор С. П. е имал завършено висше образование с образователно-квалификационна степен „бакалавър“ по специалността „електроника“ с професионална квалификация „инженер по електроника“. Съгласно връчената му на 28.01.2014г. срещу подпис длъжностна характеристика за заеманата длъжност „електрончик“, основните трудови функции на СП са били ремонт и поддръжка на възли и схеми от електронни елементи на машини, съоръжения, контролна апаратура и др., като е имал и задължения да се грижи за собствената си безопасност и безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действие и бездействия, да работи само с изправни машини, съоръжения и т.н., като при констатирана неизправност е следвало незабавно да уведоми прекия си ръководител, и е следвало да изпълнява работа, за която има необходимата квалификация и е инструктиран по безопасност на труда. На 03.02.2014г. на СП е проведен начален инструктаж по безопасност и здраве, като той е декларирал писмено, че е запознат подробно с правилата и инструкциите за безопасна работа в „К.“ АД. На 15.08.2014г. СП е претърпял злополука, при която е загубил живота си, като злополуката е била призната за трудова, т.к. при ремонт на металообработваща машина Mazak Variaxcis 500 е предприел действия по профилактика и ремонт, при които е влязъл в работната зона на обработващия център, зад вратата на работното пространство и пред вратата на магазина с инструменти, с лице към масата на машината, наведен наляво в пространството на магазина за инструменти, и вследствие на удар от някои от работните органи на машината е получил несъвместими с живота груби анатомични увреждания на главата.

За разследване на трудовата злополука със СП е било образувано ДП № *****. по описа на РУ на МВР - К., пр.пр.№ ***** по описа на ОП - Ст.Загора за престъпление по чл.123, ал.1 НК, водено срещу неизвестен извършител.

Към 15.08.2014г.ответникът И.Й. е заемал длъжността ръководител на отдел„Ремонт и поддръжка“ в „К.“ АД, като по длъжностна характеристика, връчена на 08.01.2007г., основните му трудови функции са били организиране и контрол на дейностите в отдела, като е имал и задължение да се грижи за безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия и бездействия.Към 15.08.2014г. отв.М.И. е бил ръководител на звено „Механичен“ в отдел„Ремонт и поддръжка“ в „К.“ АД, като, видно от връчената му на 01.10.2007г. длъжностна характеристика, основните му трудови функции са били да организира и контролира извършването на поддръжка и ремонт на машините и съоръженията в обособеното производство, да осигурява сигурна и безопасна работа на машините, да ръководи провеждането на профилактични и текущи ремонти на машините и съоръженията и задължение да се грижи за безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия и бездействия.Към 15.08.2014г. отв. Й.С. е заемал длъжността ръководител на звено 3105 в „ОП 300“, като, видно от връчената му на 18.09.2013г. длъжностна характеристика основните му трудови функции са били да

организира, ръководи и контролира изпълнението на производствените задачи в участъка, в съответствие с разработения производствен график, задължение да се грижи за безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия и бездействия, както и е имал отговорности за правилната експлоатация, поддържането и ефективното използване на машините и съоръженията в участъка и за спазването на правилата за безопасни и здравословни условия на труд в участъка. Към 15.08.2014г. отгв. С.С. е бил на длъжност ръководител на производствен участък, а, видно от връчената му на 01.03.2013г. длъжностна характеристика основните му трудови функции са били да организира, ръководи и контролира изпълнението на производствените задачи в участъка, в съответствие с разработения производствен график, задължения да се грижи за безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия и бездействия и отговорности за правилната експлоатация, поддържането и ефективното използване на машините и съоръженията в участъка и за спазването на правилата за безопасни и здравословни условия на труд в участъка. Към 15.08.2014г. Звено 3105 – „Обработка на хидравлични в блокове“, ръководено от отгв. Й.С. и Звено 3003 – „Ремонт и поддръжка“, ръководено от отгв. С.С., са били структурни части от „Обособено производство 300“ на „К.“ АД. Друга обособена структурна част на „К.“ е бил ръководеният от ответника Ив.Й. Отдел „Ремонт и поддръжка“, в който се е намирало Звено 7003 - Механичен, в което е изпълнявал трудовите си функции СП.

Дейността на „К.“ АД е била прекратена за времето от 11.08.-22.08.2014г. В деня на злополуката, 15.08.2014г., пострадалият СП е бил на работа от общо всички 7/седем електрончика в звено 7003 „Механичен“ към отдел „Ремонт и поддръжка“ в „К.“ АД, а другите са били в отпуск, ответниците И.Й., М.И. и С.С. са били в разрешен отпуск, от отдел „Обособено производство – 300“ на работа по график са били С. Б. и Р. П. от звено 3003 „Ремонт и поддръжка“, както и отгв. Й.С. и Н. М. от звено 3105 „Механична обработка на хидравлични блокове“.

От представените от ответниците Нормала за управление на качеството на „К.“ АД и Инструкция за техническо обслужване на шлифовални машини на „К.“ АД е установено, че дейността по поддържане и основен ремонт на машините в „К.“ АД е възложена на Отдел „Ремонт и поддръжка“, чийто ръководител организира основните ремонти. Аварийните ремонти на машини и съоръжения се извършват от ремонтните групи към производството, към което принадлежи съотв. обект, с изкл. на машините, които са в гаранция или подлежат на поддръжка от външни фирми по абонаментни договори. Ако дейностите за възстановяване на машината не са по силите на ремонтната група, ръководителят на обособеното производство информира устно или по телефона ръководителя на отдел „Ремонт и поддръжка“. За металообработваща машина, ремонтирана от пострадалия при настъпване на злополуката, MAZAK VARIAXCIS 500-5XII VRx500, фабр. № 200426, инв. № 431395, е имало сключен на 10.04.2014г. договор за абонаментно сервизно обслужване с „М.“ ЕООД гр. К., който е бил за цялостната й профилактика и за всички ремонтни дейности извън индивидуалния график на машината.

От показанията на разпитания пред първоинстанционния съд свидетел М.Т. е прието за

установено следното: На 15.08.2014г. свидетелят М.Т. е работел на процесната металообработваща машина, когато ок. 12.30ч. светнал сигнализатор „аларма“ и машината спряла, след което свидетелят продължил да работи на друга машина, а след завръщането на програмиста от почивка в 12.40ч. свидетелят го уведомил да се обади на поддръжката, ок. 13ч. дошли С. и Н., разговаряли за кратко, след което С. останал да работи, а Н. напуснал цеха. Към 13.30ч. дошли двама души от втората смяна, но свидетелят ги уведомил, че по машината ще работи човек от поддръжката и те си тръгнали. От показанията на св.И. К.чев е прието за установено, че СП е бил пряко подчинен на ръководителя на участъка отв.М.И., който правел графици, а отв.Й. ги утвърждавал, както и разрешавал отпуските за отдела.; към момента на инцидента със СП работниците и служителите на „К.“ АД са били във фирмена ваканция, като, поради производствени нужди, работели само някои от работниците от „Обособено производство 300; СП не пожелал да излезе в неплатен отпуск по време на фирмената ваканция, като той нямал право на платен отпуск; отв. Й.С. и С.С. нямали ръководни функции спрямо СП, а само организационни.

Възприето и подробно обсъдено е заключението на приетата по делото СТЕ по поставените задачи, една от които е какво представлява неизправността на блокировката и дали същата е повреда на машината или е непозволена от производителя техническа модификация..

От показанията на свидетелите Т. П. и П. Н. и представените писмени доказателства е прието за установено, че ищецът и пострадалият са имали много добри отношения помежду си, основани на обич и уважение. Двамата са живели в едно домакинство, с изкл. на периода 2009г.-2013г. и в периода януари-март 2014г., когато СП е живял в дома на баща си, но и тогава те са продължили да поддържат ежедневни телефонни контакти, а през свободните от занятия дни от седмицата СП се е прибирал в дома си в гр.К..Ищецът обичал много своя по-голям брат, искал да му подражава и винаги търсел вниманието и помощта му при подготвяне на своите домашни и преживял изключително тежко смъртта му, като дълго време отказвал да повярва какво се е случило, затворил се в себе си, ограничил контактите си, влошил успеха си, започнал да заква, често молел майка си да върне брат му, защото майките могат всичко, първоначално след смъртта на брат си отказвал да продължи да изучава добре математика и английски език, тъй като считал, че вече не иска да работи професията на брат си, но в един по-късен момент започнал да подражава изцяло на брат си, като започнал да се занимава с лека атлетика, бойни изкуства, постоянно носел със себе си снимка на брат си. Не се установява ищецът да се е водил на диспансерен учет към Ц. - С. З., а за времето от 26.01.-02.04.2017г. на майка му са били издадени болнични листове за придружаването му, поради счупване на горния край на тибията и травма на четириглавия мускул и сухожилията му.

С влязлото в сила Решение № 21/12.03.2018 по гр.д.№ 1459/2017г. по описа на ВКС е било прието, че трудовата злополука със Ст.ЮП е настъпила при съпричиняване от него с 25%, поради допусната от него груба небрежност, но основната причина е неосигуряване на ефективен контрол върху техническата изправност, профилактика и ремонт на производствените мощности и работното оборудване, довело до използването в неизправно

състояние на заложените от производителя системи за безопасност, което се дължи на поведението на лица, за които работодателят отговаря, а с Решение № 78/02.01.2019г. по гр.д.№ 4579/2017г. по описа на ВКС е било прието, че по силата на чл.297 ГПК, влязлото в сила решение е задължително не само за страните и техните правоприменици, но и за всички съдилища, учреждения и общини в РБ, като, по силата на чл.299 ГПК, забраната за пререшаемост на разрешен с влязло в сила решение съдебен спор е приложима за всяко отделно правоотношение, обхванато от предмета на делото. Когато между едни и същи страни са възникнали няколко спора, основани на едни и същи правопораждащи факти и по някои от споровете вече има влязло в сила решение, следва да се приеме, че относно общите правопораждащи факти е налице сила на пресъдено нещо.

От правна страна в обжалваното решение е прието следното: Предявените обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.45 и чл.86, ал.1 ЗЗД са допустими. Неоснователно е възражението за недопустимост на исовете с правно основание чл.45 ЗЗД, тъй като отговорността на работодателя по чл.200 от КТ не изключва отговорността на прекия причинител на вредата по общия ред на чл.45 ЗЗД, а липсата на влязла в сила присъда срещу когото и да е от ответниците не препятства ангажиране на отговорността им по чл.45 ЗЗД, тъй като гражданският деликт не всякога съставлява престъпление.

Тъй като търсената имуществена отговорност по двете дела е основана на едни и същи правопораждащи факти, а именно трудовата злополука със СП и причината за настъпването ѝ, независимо от липсата на пълен субективен идентитет между страните по настоящото дело и страните по гр.д.№ 1323/2015г. по описа на РС - К., е прието, че следва да бъде приложено даденото с Решение № 178/02.01.2019г. по гр.д.№ 4579/2017г. по описа на ВКС разрешение за непререшаемостта на правния спор, поради което е прието, че са установени със сила на пресъдено нещо с влязлото в сила решение по гр.д.№ 1323/2015г. по описа на РС - К. следните общи правопораждащи факти: трудовата злополука със СП на 15.08.2014г. е настъпила, поради неосигуряване на ефективен контрол върху техническата изправност, профилактика и ремонт на производствените мощности и работното оборудване, довело до използването в неизправно състояние на заложените от производителя системи за безопасност, което се дължи на поведението на лица, за които работодателят отговаря, както и на съпричиняване на вредите от пострадалия СП с 25 %, поради допуснатата от него груба небрежност. Прието е в обжалваното решение, че и от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че на 15.08.2014г. Ст.ЮП е претърпял трудова злополука, при която е загубил живота си. За настъпване на трудовата злополука пострадалият е допринесъл, т.к., действайки при условията на груба небрежност, е пренебрегнал задълженията си за безопасна работа, но основната причина за злополуката е, че към момента на настъпването ѝ е имало проблем с функционирането на системите за блокировка и безопасност на машината, т.к. основната блокировка на вратата за достъп до работното помещение, състояща се от вилка и контактор не е функционирала правилно. Блокировката е била с вкарана в контактора вилка, като по този начин е било имитирано, че вратата е

затворена и заключена, поради което е било възможно, когато машината е в автоматичен режим, вратата към работната ѝ зона да бъде отворена по всяко време, без това да спре работата на машината в автоматичен режим. Това е била непозволена от производителя техническа манипулация, извършена умишлено с цел улесняване на работата, като не са установени извършителят и времето на извършването ѝ. Именно тази техническа неизправност на защитния механизъм на машината е позволила изобщо на пострадалия да предприеме действия по извършване на ремонта, като влезе в работната зона на машината, нарушавайки правилата за техника на безопасност, без да премине на ръчен режим и да изключи машината, като в следствие при възобновяване на работата на машината в автоматичен режим той е получил нараняване на главата с летален край. Предвид тази непозволена техническа модификация на машината и тъй като съгласно Правилника за вътрешния ред на „К.“ АД и длъжностните си характеристики и четиримата ответници са имали задължения да се грижат за безопасността за лицата, които могат да пострадат от техните действия и бездействия, е прието за неоснователно възражението на ответниците, основано на Правилника за вътрешния ред на „К.“ АД, че отговорността при настъпване на трудова злополука винаги се дължи на неизпълнение на трудовите задължения на пострадалия. Деянието, което е в причинно-следствена връзка с настъпване на злополуката, се изразява в бездействие за изпълнение на задълженията на съответните работници на „К.“ АД, които е следвало да отговарят за правилната експлоатация, поддържане и ефективно използване на авариралата машина и ремонта ѝ, както и за спазването на правилата за безопасни и здравословни условия на труд. Такива задължения, съгласно трудовата си характеристика и Нормалата за производствени мощности в „К.“ АД, е имал ответникът Й.С., в качеството си на ръководител на звено 3105 в Отдел „ОП-300“ на „К.“ АД, който на 15.08.2014г. е бил на работа и, поради това, е имал задължението да не допуска използването на машина, която не е отговаряла на техническите изисквания за безопасност. Тъй като техническата неизправност на блокировките на вратата към работното помещение на машината е била налице към момента на предприемане от СП на ремонта на авариралата металообработваща машина, следва да се приеме, че отв. Й.С. е бездействал и не е изпълнил тези свои трудови задължения, възложени му с длъжностната характеристика и с вътрешните нормативни актове на работодателя. Прието е, че отв. Й.С. не е изпълнил и друго свое задължение, вменено му с вътрешен нормативен акт на работодателя. Съгласно Нормалата за производствени мощности в „К.“ АД, аварийните ремонти на машините и съоръженията е следвало да бъдат извършени от служителите на отдел „Ремонт и поддръжка“ в съответното производство, а ремонтът на машините и съоръженията, за които има сключени договори за поддръжка – от съответните външни фирми. В случая, между „К.“ АД и „М.“ ЕООД е имало сключен договор за абонаментен сервиз на машините MAZAK Variaxcis 500 за извършване не само на плановите, но и на текущите ремонти. На 15.08.2014г. на работа от график от звеното за ремонт и поддръжка към ОП 300 са били С. Б. и Р. П.. Съгласно структурата на „К.“ АД и Нормалата за производствените мощности, пострадалият СП не е бил сред лицата, които е следвало да извърши ремонта на авариралата машина, като единствената хипотеза, в която би могло да се наложи да го направи, е била

при условие, че е било предпочетено ремонтът да не се извърши от външната фирма, а от лицата от ремонтния екип на ОП 300, които са били на работа – С. Б. и Р. П., но същите не са били компетентни да отстранят повредата, като в този случай отв.Й.С. е следвало да изпълни уведомително-съгласувателна процедура, като се обади устно или по телефона на отв.И.Й., който от своя страна е трябвало да разпорежи на пострадалия да извърши ремонта. В случая, липсват доказателства тази процедура да е била изпълнена от отв.Й.С.. За неоснователно е прието възражението, че пострадалият не е изпълнил задължението си да уведоми прекия си ръководител или поддържащата фирма преди да предприеме ремонта, тъй като е прието, че той не е имал такива задължения, а същите са били задължения на ответника Й.С., който не е следвало да го допуска изобщо или без изрично нареждане от Ив.Й. да извършва ремонта. Посоченото неизпълнение на трудовите задължения от отв.Й.С. представлява противоправно бездействие, т.к. той не е изпълнил задължения, произтичащи от длъжностната му характеристика и от вътрешните нормативни актове на работодателя. Налице е причинно-следствена връзка между това противоправно бездействие на отв.Й.С. и претърпените от ищеца вреди, тъй като, ако отв.Й.С. беше изпълнил служебните си задължения, не би било възможно на 15.08.2014г. операторът на авариралата машина да работи с нея, поради което не би възникнала нуждата от ремонт, какъвто е извършен от пострадалия; дори да е възникнала такава нужда – не би се стигнало до това именно пострадалият да извърши ремонта, а, дори и да е следвало да извърши ремонта – той не би имал техническата възможност да влезе в работната зона, без да я изключи от автоматичен режим, и така не би се стигнало до фаталния му край. Прието е да не е оборена презумпцията за вината на отв.Й.С. за настъпване на вредите за ищеца.

За другите трима ответници - Ив.Й., М.И. и С.С. са приети за неоснователни твърденията за неизпълнение на трудовите им задължения и за допринасяне за настъпване на злополуката със СП, тъй като на 15.08.2014г. те са ползвали разрешен от работодателя им отпуск, поради фирмена ваканция и не са налице категорични доказателства кога точно е била извършена непозволената от производителя техническа манипулация на авариралата машина, която е била налице в деня на злополуката към момента, в който СП е предприел извършването на ремонта, поради което няма как да се прецени дали някой от тези трима ответници е допуснал нарушения на трудовата дисциплина, които да са в причинно-следствена връзка с настъпилата вреда. В тази връзка са приети за неотнормими и опровергани от събраните доказателства твърденията, че работодателят не е водил досиета на машините и не е съставял графици за планови ремонти от външната лицензирана фирма. За неотнормими са приети твърденията, че отв.М.И. е оставил пострадалият сам на работа, без да има нужния опит и подготовка за ремонта, както и, че отв.Сп.С. не е предвидил за 15.08.2014г. по график работник - електротехник от звено 3003 към отдел ОП - 300. Относно твърденията за неизпълнение на трудовите задължения на отв.Ив.Й. е прието, че същите са били организационни и контролни, а по делото няма данни той да е бил уведомен, че именно пострадалият ще извърши ремонт на машината в ОП - 300, която подлежи на обслужване от външна фирма. По отношение на твърденията за неизпълнение на трудовите задължения на отв.М.И., е посочено да следва да се има предвид, че пострадалият е бил дипломиран

инженер по електротехника, „с призната по надлежния ред пригодност да работи като „електрончик“ в „К.“ АД“, а отв.М.И. също не е знаел, че именно той ще извърши ремонта на машина в ОП - 300, която подлежи на обслужване от външна фирма. Досежно твърденията за неизпълнение на трудовите задължения на отв.С.С., е прието да следва да се има предвид, че той е осигурил по график двама работници от звено 3003 на отдел ОП -300 на работа по време на фирмената ваканция, а по делото не е доказано дали някой от тях не е бил компетентен да извърши ремонта на машината.По отношение на ответниците Ив.Й., М.И. и С.С. е прието, че не може да се приеме неизпълнение и на задълженията им за осигуряване на безопасни условия на труд, тъй като не е установено кога точно е извършена непозволената от производителя техническа модификация на авариралата машина, като е прието да съществува вероятност това да се е случило по време на ползване от всеки от тях на отпуск.

В резултат от трудовата злополука с брата на ищеца, причинила смъртта му, ищецът изпитал сериозни емоционални и психически страдания, тъй като между ищеца и пострадалия е имало изградена трайна и дълбока емоционална връзка.От показанията на разпитаните свидетели Т. П. и П. Н. е прието за безпротиворечиво установено, че ищецът и пострадалият са живели в съвместно домакинство със своята майка, с изкл. на периода на следването на пострадалия в гр.Пловдив, като, независимо от разликата във възрастта, двамата са имали изградена силна връзка помежду си, основана на емоционална привързаност и дълбока обич, в лицето на своя по-голям брат ищецът е имал добър приятел и модел за подражание в живота, на когото е можел да разчита за подкрепа.Дори през периода от 4 години, когато не са живели в едно домакинство, двамата са поддържали ежедневни телефонни контакти, а, освен това, пострадалият се е прибирал редовно у дома в свободните от занятия дни.За неоснователно е прието възражението, че ,тъй като ищецът е бил много малък към момента на злополуката, не е съзнавал случилото се, като е прието, че 12- годишният тогава ищец е бил в осъзната възраст, в която вече е имал изградени стабилни емоционални връзки със своите близки и роднини и изградени, макар и на едно начално ниво, ценностна система и мироглед.Ето защо, предвид родствената връзка между ищеца и пострадалия и изградената между тях и съществуваща към момента на злополуката трайна и дълбока емоционална връзка, ищецът е в кръга на активно легитимираните лица, имащи право на обезщетение за причинените му неимуществени вреди от смъртта на брат му СП.

При определяне на размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди е прието, че изпитаните от ищеца душевни болки и страдания са били интензивни, предвид характера на увреждането- смъртта на близък роднина и член на семейството и неговата необратимост, продължителността на търпенето им, както и са съобразени и социално-икономическите условия на живот в страната през 2014г., с оглед статистическите данни на НСИ за минималната работна заплата и общия доход на домакинствата.Ето защо, предявеният иск по чл.45 ЗЗД против отв. Й.С. е уважен в пълния предявен размер от 50 000лв., ведно със законната лихва от подаване на ИМ на 14.08.2009г. до окончателното изплащане, както и е

уважен искът за обезщетение за забавено заплащане на главницата от 50 000лв. за иския период от 13.08.2016г. до 12.08.2019г. в размер на 15 208.34лв., а иските срещу останалите трима ответници са отхвърлени.

При дължимата служебна проверка, на основание чл. 269 ГПК, не се констатира основание, обуславящо нищожност на обжалваното решение.

На поддържаните в жалбата на ответника Й.С. доводи за недопустимост на решението в обжалваните от него части, на поддържаните доводи за недопустимост на предявените икове по чл.45 ЗЗД в подадения в срока по чл.131 ГПК писмен отговор на ИМ и при служебната проверка за допустимост на изцяло обжалваното решение, на осн. чл.269 ГПК, се приема следното:

Доводите за недопустимост на иските по чл.45 ЗЗД са основани на това, че няма повдигнато обвинение срещу никого от ответниците или срещу някое друго някое конкретно лице по образуването по повод на трудовата злополука със СП досъдебно производство срещу неизвестен извършител, на ангажирането от всеки един от родителите на Ст.ЮП с влезли в сила решения на отговорността по чл.200 КТ на отговорността по чл.200 КТ на работодателя на пострадалия – подпомагащата страна „К.“ АД- за репариране на причинените им неимуществени вреди от същата трудова злополука и заплащане на присъдените обезщетения, както и заплащането на застрахователни обезщетения, както и на възможността на ищеца да реализира отговорността на работодателя по чл.200 КТ за причинените му от смъртта на брат му вреди, която е поддържано, че изключва възможността му да се търси отговорност от виновните лица по чл.45 ЗЗД.В тази връзка са цитирани Решение № 115/15.11.2018г. по гр.д.№ 4455/2017г., 3.г.о., ТРОСГК на ВС № 45 от 19.04.1990г. по гр.д. № 33/1989г.и Решение № 300/05.02.2018г. по н.д.№ 1124/2017г. на ВКС, 1.н.о.

Противно на неоснователно поддържаното от ответниците, обективната имуществена отговорността на работодателя за вреди от трудова злополука с правно основание чл.200 КТ не изключва възможността да се търси самостоятелната лична виновна имуществена отговорност на виновните лица за трудовата злополука по чл.45 ЗЗД, поради следните съображения:

Не са посочени и не могат да се изведат аргументи в подкрепа на доводите за недопустимост на иските по чл.45 ЗЗД в цитираните в отговора на ИМ и в жалбата на отв.Й.С. Решение № 115/15.11.2018г. по гр.д.№ 4455/2017г., 3.г.о. и Решение № 300/05.02.2018г. по н.д.№ 1124/2017г. на ВКС, 1.н.о.

В цитираното в отговора на ИМ и в жалбата на отв.Й.С. ТРОСГК на ВСР № 45 от 19.04.1990г. по гр.д. № 33/1989г. е дадено нормативно тълкуване на създадената с чл.200 КТ (ДВ бр.26 и 27 от 1986г.), нова нормативна уредба на отговорността на работодателя за вреди от трудова злополука и професионално заболяване, които са причинили временна нетрудоспособност, инвалидност или смърт на работника, като в него е посочено, че създадената е нов вид самостоятелна обективна имуществена отговорност на

работодателя/предприятието, която изключва възможността да се търси отговорността на работодателя алтернативно и на основание [чл. 49](#), във връзка с [чл. 45 ЗЗД](#), както и за неприложимост на разпоредбите на ЗЗД за уредените въпроси в [чл. 200 - 202 КТ](#). Не е посочено в ТРОСГК на ВСР № 45 от 19.04.1990г. по гр.д. № 33/1989г., нито може да се изведе от него, че отговорността на работодателя по чл.200 КТ изключва възможността да се търси отговорността на виновните лица за вреди от (същите) трудова злополука или професионално заболяване, които са причинили временна нетрудоспособност, инвалидност или смърт на работника, с правно основание чл.45 и/или 49 ЗЗД.Липсват основания за подобен извод, тъй като, както е посочено в тълкувателното решение отговорността по л.200 КТ е уредена като самостоятелна имуществена отговорност, различна от отговорността по чл.45 ЗЗД.

По никакъв начин не се отразява на допустимостта на предявените иски от ищеца, брат на пострадалия срещу виновните лица по чл.45 ЗЗД реализирането от всеки от двамата родители на пострадалия СП на отговорността по чл.200 КТ на работодателя на ответниците „К.“ АД за вредите от същата трудовата злополука и смъртта на пострадалия с влезли в сила решения и заплащането на родителите на пострадалия на присъдените обезщетения, а и на застрахователни обезщетения.

Без значение за търсената лична виновна отговорност на ответниците за вреди от трудовата злополука и смъртта на СП е това, че същите не са били привлечени като обвиняеми по образуването за разследване на същата трудова злополука досъдебно производство/ДП за престъпление по чл.123 НК, водено срещу неизвестен извършител, респективно не установяването по надлежния ред на извършено от тях престъпно обстоятелство във връзка със злополуката със СП, тъй като противоправното поведение, елемент от фактическият състав на търсената отговорност по чл.45 ЗЗД, не е необходимо да е и престъпно или, с други думи, противоправното поведение във фактическия състав/ФС на чл.45 ЗЗД не е необходимо да съвпада с признаците от обективна и субективна страна на престъпен състав, в случая на чл.123 НК.

Поради изложеното, и, тъй като са разгледани точно предявените иски, липсва нарушение на диспозитивното начало, налице са всички положителни, респективно липсват отрицателни процесуални предпоставки, се приема, че изцяло обжалваното решение е допустимо.

При служебната проверка за спазване на императивни правни норми се констатира, че при правилно определяне на предмета на делото, изведен от въведените твърдения и заявления петитум, парично вземане на ищеца спрямо ответниците за обезщетение за репарирание на неимуществени вреди от непозволено увреждане и за обезщетение за забава, е правилна дадената от първоинстанционния съд материално-правна правна квалификация, чл.45 и чл.86, ал. 1 от ЗЗД.

Въззивната проверка за правилност, на основание чл. 269 ГПК, се извършва на обжалваното решение на поддържаните във въззивните жалби оплаквания за неправилност, а именно следните:

Във въззивната жалба на ищеца срещу решението в отхвърлителните части са оспорени крайните изводи за отхвърляне на исковете срещу отв.Ив.Й., М.И. и С.С..Изрично са оспорени и следните мотиви, на които същите са основани, а именно, че липсват доказателства кога точно е премахната блокировката на машината, като извършени при допуснати от първоинстанционния съд процесуални нарушения, изразяващи се в недопускане на поискани от ищеца свидетели за това колко време са стояли машините неотрмонтирани, както и за необсъждане на установеното от вещото лице по делото, че тази неизправност е била констатирана от „М.“ ЕООД в картоната от 03.06.2014г.; да е ирелевантно, че пострадалият не е бил обучен и надлежно инструктиран и какъв график е бил изготвен; че ответниците не са били уведомени за наличието на проблем с блокировката; че е в доказателствена тежест на ищеца да докаже, че предвидените от отв.С.С. работници са били некомпетентни да извършат ремонта, както и, че отв.И.Й. е имал само организационни и контролни функции, с доводи, че той е бил длъжен да осигури такава организация, вкл. да предложи съгласувана с външната фирма инструкция за безопасни и здравословни условия на труд, за да бъдат спазени изискванията на техниката на безопасност при ремонт на машините и за недопускане до машината на неинструктирани, необучени и неопитни лица.

Във въззивната жалба на отв.Й.С. срещу решението, в частите, с които исковете срещу него са уважени, освен оплаквания за недопустимост на решението в тези обжалвани от него части, с искане за обезсилване на решението и за прекратяване на производството в тези части, по които вече се изложиха мотиви, са оспорени крайните изводи за уважаване на предявените срещу него искове. В мотивите на решенията по цитираните в обжалваното решение дела не били посочени имена на конкретни работници и служители, а за ангажираната имуществена отговорност на „К.“ АД била без значение дали неговите работници и служители имат вина за настъпване на вредите.За първоинстанционния съд е съществувало задължение да направи свой собствен анализ, съобразно приетите от него доказателства, дали е налице противоправно бездействие на отв.Й.С., като ръководител на звено 3105 в ОП - 300, където се е намирала машината, изразяващо се в допускане на неизправността, довела до злополуката.В тази връзка, с оглед изпълнението на задълженията на отв.Й.С. по длъжностна характеристика, е било съществено изясняването на обстоятелството в какъв времеви период преди злополуката е била деблокирана вратата на машината –дали отв. Й.С. е знаел за проблема с нея и не е осъществил дължимите поддръжка и контрол за безопасност или деблокирането на вратата на машината е било извършено непосредствено преди злополуката, поради което отв.Й.С. не е могъл да узнае за това, което изключва задължението му да взема каквито и да е мерки за отстраняване на повредата.За това обстоятелство били допуснати съществени процесуални нарушения и изводите били необосновани, като неправилно първоинстанционния съд се доверил на приетото заключение на назначената СТЕ и направил изводи на доказателства, които не били събрани непосредствено от съда и на субективните предположения на вещото лице, както и не съобразил установеното, че за всяка заприходена от дружеството машина, вкл.

процесната, се водели досиета от закупуването им до прекратяване на използването им, в които се намирали протоколи за профилактични и текущи ремонти и графици от дружеството и за абонаментното им обслужване от „М.“ЕООД, с която е имало сключен договор от 10.04.2014г.Разпитаните от първоинстанционния съд свидетели М.Т. и И. К. също не потвърдили, че деблокирането е направено значително по-рано от деня на злополуката със СП.Не било съобразено и това, че в структурата на дружеството е имало още други ръководни лица и изградени звена от механици, енергетици, работещи в подстанция и пречиствателна станция, които също са имали задължения да се грижат за безопасността на производството.Не било съобразено, че отв.Й.С. не е имал преки отношения на отговорност и контрол спрямо пострадалия, а по длъжностна характеристика е имал организационни връзки с ръководителя на обособеното производство на пряко подчинение.Вярно било, че отв.Й.С. е наредил да извикат пострадалия да отстрани повредата, но пострадалият следвало да се обади на поддържащата фирма или да предприеме ремонта с друг човек, в случая, с електрончика В. К., поради което били неправилни мотивите за неизпълнение на задълженията на отв.Й.С..Като необосновани, са оспорени и изводите, че отв.Й.С. не е следвало да възлага ремонта на пострадалия, тъй като не била спазена уведомително-съгласувателната процедура, тъй като същата нямало как да бъде спазена, поради отсъствието от работа на отв.И.Й., а пострадалият бил този, който е трябвало да уведоми прекия си ръководител или външната фирма, ако е преценил, че няма да може да се справи с ремонта. Оспорени са, като извършени в нарушение на материалния закон, чл.45 ЗЗД и ТРОСГТНК № 1/2016г. изводите, че между ищеца и брат му е съществувала трайна и дълбока емоционална връзка, поради което на ищеца са били причинени болки и страдания извън обичайните.Неправилно не били преценени установените по гр.д.№ 1459/2017г. на ВКС факти, че ищецът не е живял с брат си от 2009г., че тогава ищецът е бил на 7 години, а през следващите 4 години пострадалият е започнал да учи редовно в гр.Пловдив, не било съобразено, че не са представени никакви доказателства, касаещи твърдяното влошаване на здравословното, психическо и емоционално състояние на ищеца, а от представените писмени доказателства по делото се установявало, че в периода след злополуката до сега родителите на ищеца не са търсили специализирана помощ във връзка с твърдяното състояние на ищеца.Не бил отчетен при определяне на обезщетението установеният процент на съпричиняване на резултата от пострадалия – 25 %.Ето защо, искането е за отмяна на решението в обжалваната част и за отхвърляне на иска, евентуално за намаляване на присъденото обезщетение.

При извършване на дейността по разрешаване на поставения материално-правен спор се приема следното:

По делото е безпротиворечиво установено и не се оспорва от фактическа страна следното:

Ищецът Д. М.Й. е едноутробен брат на С. Ю. П., който на 15.08.2014г.е бил с подпомагащата страна „К.“ АД по трудово правоотношение, възникнало по трудов договор от 03.02.2014г. за длъжността „електрончик“ в самостоятелно подразделение от структурата на „К.“ АД - Отдел „Ремонт и поддръжка“, Звено 7003 „Механичен“, когато, при изпълнение

на трудовите си функции на заеманата от него длъжност, при предприемане на действия за профилактика и ремонт на металообработваща машина Mazak Variaxcis 500-5XII VRx500, фабр.№ 200426, инв.№ 431395, намираща се в друго самостоятелно подразделение на „К.“ АД – Отдел „Обособено производство 300“, е претърпял злополука, призната за трудова, при която е починал. Към момента на сключване на трудовия договор Ст.ЮП е имал завършено висше образование с образователно-квалификационна степен „бакалавър“ по специалността „електроника“ с професионална квалификация „инженер по електроника“, съгласно връчената му на 28.01.2014г. срещу подпис длъжностна характеристика за заеманата длъжност „електроник“, а основните му трудови функции са били ремонт и поддръжка на възли и схеми от електронни елементи на машини, съоръжения, контролна апаратура и др., като е имал и задължения да се грижи за собствената си безопасност и безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия и бездействия, следвало е да работи само с изправни машини, съоръжения и т.н., като при констатирана неизправност е следвало незабавно да уведоми прекия си ръководител, както и е следвало да изпълнява работа, за която има необходимата квалификация и е инструктиран по безопасност на труда. На 03.02.2014г. на СП е бил проведен начален инструктаж по безопасност и здраве, като той е декларирал писмено, че е запознат подробно с правилата и инструкциите за безопасна работа в „К.“ АД. Към 15.08.2014г. създадената организация на работа в „К.“ АД за ремонт на машините и съоръженията е била следната: Работниците от Отдел „Ремонт и поддръжка“ на дружеството са извършвали дейностите по поддържане и основен ремонт на машините и съоръженията, а аварийните ремонти, какъвто е бил извършваният от Ст.ЮП при настъпване на злополуката на 15.08.2014г., са се извършвали от ремонтните групи към самото обособено производство, към което принадлежи ремонтираният обект, а при невъзможност за извършване на ремонта от ремонтната група, предварително се извършва съгласувателна процедура, устно или по телефона, с ръководителя на Отдел „Ремонт и поддръжка“. Изключение от това разпределение на ремонтите между Отдел „Ремонт и поддръжка“ и звената за ремонт и поддръжка към отделните обособени производства на дружеството са били машините, които са в гаранция или подлежат на поддръжка от външни фирми по абонаментни договори, каквато е била към 15.08.2014г. ремонтираната от Ст.ЮП машина, за която „К.“ АД е имало сключен договор за абонаментно обслужване от 10.04.2014г. с „М.“ ЕООД гр.К. за цялостната ѝ профилактика и за всички ремонтни дейности, извън индивидуалния график.

По делото е безпротиворечиво установено и не се оспорва, че към момента на злополуката със Ст.ЮП 15.08.2014г. ответниците Ив.Й. и отв.М.И. са били на ръководни длъжности в отдела, съответно в звеното към него, в което е осъществявал трудовите си функции Ст.ЮП: ответникът И.Й. е заемал длъжността ръководител на Отдел „Ремонт и поддръжка“ в „К.“ АД, като основните му трудови функции са били организиране и контрол на дейностите в отдела, в т.ч. да се грижи за безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия или бездействия, а отв.М.И. е бил ръководител на Звено „Механичен“ към Отдел „Ремонт и поддръжка“, с основни трудови функции организиране и контрол извършването на поддръжка и ремонт на машините и съоръженията, осигуряване на сигурна и безопасна

работа на машините, ръководене провеждането на ремонти на машините, вкл. да се грижи за безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия или бездействия. Другите двама ответници, Й.С. и С.С., също са били на ръководни длъжности, но в Отдел „Обособено производство – 300“, където се е намирала ремонтираната от пострадалия машина и където е настъпила злополуката отв. Й.С. е заемал длъжността ръководител на Звено 3105 „Обработка на хидравлични блокове“ към отдел ОП 300“, а отв.С.С. е бил на длъжност ръководител на Звено 3003 „Ремонт и поддръжка“ към Отдел „ОП 300“, като сред основните задължения и на двамата са били да се грижат за безопасността на лицата, които могат да пострадат от техните действия и бездействия.

По делото е установено безпротиворечиво (вж Заповед на изп.директор № 234/16.06.2014г. на л.187) и не се оспорва, че, за осигуряване на почивка през летния сезон, дейността на „К.“ АД е била прекратена за времето от 11.08.-22.08.2014г.вкл., разпоредено е било на 08.08.2014г. да се извърши запечатване на помещенията, на осн. чл.173, ал.7 КТ, работещите да ползват полагаемия си платен годишен отпуск за 2014г., а тези, които са го изчерпали – да ползват неплатен отпуск.Съгласно т.4 от същата заповед, за периода 11.08.-22.08.2014г. ще се извършват само някои изрично посочени дейности на дружеството, вкл. на участъци „Механична обработка на ЗЗП ММ“ и „Монтаж от ХЗП ММ“ към „ОП 300“, но по отделен график, изготвен от ръководителя на производството или на отдела.С т.5 от заповедта се задължават ръководителите на посочени отдели, в т.ч на ръководителя на Отдел „Ремонт и поддръжка“, да определят режима на работа и наблюдение на посочени в заповедта дейности, по отделен график, утвърден от зам.изп.директор, като в заповедта не са посочени такива дейности в „ОП 300“, за които ръководителят на отдел „Ремонт и поддръжка“ да определя режима на работа и наблюдение.Съгласно представения по делото график за периода 11.08.-22.08.2014г. (л.190), в деня на злополуката, 15.08.2014г., на работа по график от Звено 3003 „Ремонт и поддръжка“ към Отдел „ОП 300“ са били С. Б. и Р. П., на работа по график е бил и ръководителят на Звено 3105 „Механична обработка на хидр.блокове“, ответникът Й.С., а ответникът С.С., ръководител на Звено 3003 „Ремонт и поддръжка“ към Отдел „ОП 300“, е бил в отпуск. Безпротиворечиво е установено от представените писмени доказателства (вж молби за отпуск на л.371 и л.449) и показанията на св.И. К., че ответниците И.Й. и М.И. от Отдел „Ремонт и поддръжка“също не са били на работа на 15.08.2014г., а са ползвали разрешен отпуск - за целия период на фирмената ваканция 11.08.-22.08.2014г. От показанията на св.И. К. се установява, че пострадалият Ст.ЮП, чието място на работа е било в Отдел „Ремонт и поддръжка“, е бил на работа на 15.08.2014г., респективно не е бил в отпуск, тъй като е нямал право на платен годишен отпуск, отказал е да ползва неплатен отпуск и е пожелал да остане дежурен.

С влязлото в сила решение по приложеното гр.д. 1323/2015г. по описа на РС - К., по делото на бащата на СП - Ю. П. срещу работодателя на пострадалия – подпомагащата страна „К.“АД за ангажиране на имуществената му отговорност за вреди от трудовата злополука със СП на 15.08.2014г., с правно основание чл.200 КТ (Решение № 21/12.03.2018г. по гр.д.№ 1459/2017г. по описа на ВКС, 3.г.о.) са установени следните правопораждащи факти правото

на обезщетение за вреди във връзка с трудовата злополука със Ст.ЮП на 15.08.2014г.: Злополуката е настъпила при извършване от Ст.ЮП на ремонт на металообработваща машина Mazak Variaxcis 500, при което е влязъл в работната зона на обработващия център, зад вратата на работното пространство и пред вратата на магазина с инструменти, с лице към масата на машината, наведен наляво в пространството на магазина за инструменти, и вследствие на удар от някои от работните органи на машината е получил несъвместими с живота груби анатомични увреждания на главата.Причините за настъпване на злополуката със Ст.ЮП са две, а именно следните:1)неосигуряване на ефективен контрол върху техническата изправност, профилактика и ремонт на производствените мощности и работното оборудване, довело до използването в неизправно състояние на заложените от производителя системи за безопасност, което се дължи на поведението на лица, за които работодателят отговаря, както и 2)съпричиняване от пострадалия Ст.ЮП с 25 %, поради допусната от него груба небрежност.Конкретно, с посоченото влязло в сила решение е установено следното:Основната причина за злополуката със Ст.ЮП е неизправно състояние на защитните системи за блокиране режима на задвижване на машината, предизвикано от други работници на „К.“ АД, с цел да улеснява работата им при настройка на работните процеси, но поддържано в грубо нарушение на правилата за безопасност не само при процесната, а и при други машини в предприятието.Това състояние е било явно и видимо за пострадалия, но той е допуснал нарушение на правилата за безопасност, тъй като преди да премине през вратата с компрометирана защитна блокировка и сигнализация във всички случаи е следвало да изключи главния прекъсвач или поне да отмени зададения преди това автоматичен режим, като зададе ръчен, пренебрегнал е елементарната житейска съобразителност да отчете местоположението си, предвид резултата от своите действия, и не е проявил елементарна предпазливост да не рискува живота си, което поведение представлява груба небрежност, с което е съпричинил с 25 % настъпването на вредите. По делото на майката на пострадалия Т. П. срещу работодателя на пострадалия – подпомагащата страна „К.“ АД, за ангажиране на имуществената му отговорност за вреди от същата трудова злополука, с правно основание чл.200 КТ, е прието (Решение № 78/02.01.2019г. по гр.д.№ 4579/2017г. по описа на ВКС), че тези общи правопораждащи факти по делото са били преклудирани с влязлото в сила Решение № 21/12.03.2018г. по гр.д. № 1459/2017г. по описа на ВКС, 3.г.о.

Следва да бъдат споделени мотивите в сега обжалваното решение, че, тъй като сега търсената лична отговорност на ответниците с правно основание чл.45 ЗЗД за вреди от същата трудова злополука е основана на същите общи за делата на двамата родители на Ст.ЮП срещу „К.“ АД с правно основание чл.200 КТ правопораждащи факти, а именно за механизма на настъпване на трудовата злополука със Ст.ЮП на 15.08.2014г. и причините за нея, които факти са установени със сила на пресъдено нещо в отношенията между подпомагащата страна „К.“ АД и всеки един от родителите на пострадалия с влязлото в сила решение по гр.д. 1323/2015г. по описа на РС - К. (Решение № 21/12.03.2018г. по гр.д.№ 1459/2017г. по описа на ВКС, 3.г.о.), независимо от липсата на пълен субективен и обективен идентитет по делата, за тези общи правопораждащи факти е налице сила на

пресъдено нещо и същите не следва да бъдат самостоятелно установявани в настоящото производство.

Дори да се приеме, че относно тези общи правопораждащи факти не е налице сила на пресъдено нещо, предвид това, че е различно правното основание на търсената отговорност и липсва пълен субективен идентитет, следва да се споделят неоспорените мотиви, че тези правопораждащи факти правото на обезщетение за вреди от трудовата злополука са установени от събраните по делото пред първоинстанционния съд доказателства, а именно от приложените писмени доказателства, показанията на св.М.Т. и заключението на допуснатата по делото СТЕ.

Поради изложеното, се приема за установено, че причините за настъпване на злополуката със Ст.ЮП на 15.08.2014г. са две: първата и основна причина е дължаща се на поведението на лица, за които работодателят отговаря, а именно бездействие за изпълнение на задълженията да отговарят за правилната експлоатация, поддържане и ефективно използване на авариралата машина и ремонта ѝ, както и за спазването на правилата за безопасни и здравословни условия на труд, а втората причина е проявена от Ст.ЮП груба небрежност с каузален принос 25 %.

Както основателно е поддържано в жалбата на отв.Й.С., наличието на конкретно противоправно поведение на ответниците, служители на работодателя на пострадалия „К.“ АД, и причинната връзка на това поведение със злополуката със Ст.ЮП подлежат на самостоятелно установяване по делото, като кумулативни предпоставки на фактическия състав на търсената деликтна отговорност с правно основание чл.45 ЗЗД, а установяването им е в доказателствена тежест на ищеца. Необходимо е провеждане на пълно и главно доказване по делото на неизпълнение на задълженията на ответниците да отговарят за правилната експлоатация, поддържане, ефективно използване и ремонт на процесната машина, както и за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд на Ст.ЮП, както и на причинната връзка на това неизпълнение с настъпването на злополуката със Ст.ЮП на 15.08.2014г.

По отношение на задълженията на ответниците да отговарят за правилната експлоатация, поддържане, ефективно използване и ремонт на ремонтираната машина:

По делото е положително установено с влезлите в сила решения, с които е ангажирана отговорността на подпомагащата страна „К.“ АД с правно основание чл.200 КТ, както и от заключението на допуснатата по делото СТЕ и обясненията на вещото лице в с.з. на 05.02.2021г., и не се оспорва, че на 15.08.2014г., в момента на предприемане от Ст.ЮП на действията по профилактика и ремонт на процесната машина е била налице техническа неизправност на защитните системи за блокиране режима на задвижване на машината, дължаща се на непозволена от производителя техническа модификация, извършена преди това от други работници на „К.“ АД, с цел да улеснява работата им при настройка на работните процеси, но поддържано в грубо нарушение на правилата за безопасност не само при процесната, а и при други машини в предприятието, тъй като в резултат от тази

непозволена техническа модификация са били неизправни и двата вида защита за безопасна работа на машината. Конкретно е установено и не се оспорва, следното: Основната блокировка на вратата за достъп до работното помещение на машината се е състояла от вилка и контактор. Извършена е била непозволена от производителя техническа (механична) модификация, състояща се в развИ.е и на двата болта, с които вилката за блокировката се е закрепяла към корпуса на машината, и така блокировката не е функционирала правилно: вилката е била „вкарана“ в контактора, с което е било имитирано, че вратата на работното помещение е затворена и изключена, но е могла да бъде отворена по всяко време вкл. без да се спре автоматичният режим на машината. Това предизвикано неизправно състояние на блокировката е било явно и видимо за пострадалия Ст.ЮП.

Тъй като ответниците Ив.Й., М.И. от Отдел „Ремонт и поддръжка“, както и ответникът С.С. от звеното за ремонт и поддръжка към Отдел „Обособено производство 300“ са били в отпуск в деня на инцидента, 15.08.2014г., а и няколко дни преди това, считано от 11.08.2014г., за да се приеме изпълнение на задълженията им да отговарят за правилната експлоатация, поддържане и ефективно използване на процесната машина или за допускането ѝ да работи, съответно да бъде ремонтирана и изобщо задопускането на лица до нея, при условие, че е била технически неизправна, е необходимо да бъде категорично установено кога точно е била извършена непозволената от производителя техническа модификация, като установяването на това обстоятелство е в доказателствена тежест на ищеца и следва да бъде доказано пълно и главно.

Противно на неоснователно поддържаното в жалбата на ищеца, по делото не е доказано кога точно преди предприемане на действията по профилактика и ремонт на машината от СП са били премахнати защитите на процесната машина, конкретно от представените писмени доказателства, съдържащи в досието на процесната машина (вж на л.203 и сл.), от заключението на СТЕ по делото (вж на л.750 – 772) и от показанията на разпитаните по делото свидетели. В тази връзка следва да се посочи, че описаният в представения по делото ремонтен картон (л.204) на процесната машина на 03.06.2014г. е „ремонт на вратата на отделението за инструментална смяна“, самият сервизен картон на машината от 03.06.2014г. на „М.“ ЕООД не е представен по делото, а за извършения на 03.06.2014г. ремонт вещото лице по делото (вж на л.762) установява, че е „същият като извършваният от пострадалия СП на 15.08.2014г.“. При липса на други данни по делото не може да се изведе, че описаната да е извършена на 03.06.2014г. дейност на процесната машина е именно непозволената от производителя техническа модификация, причинила злополуката. Такъв извод, както и изобщо извод за точния момент на непозволената техническа модификация, не могат да се направят и от показанията на разпитаните пред първоинстанционния съд свидетели, а и показанията на разпитаните пред въззивния съд свидетели М.Т. и Ив. М., допуснати в хипотезата на чл.266, ал.3 ГПК. От показанията на св. М.Т. и Ив.М. пред въззивния съд, които към 15.08.2014г. са били оператори на металорежещи машини в Отдел „ОП 300“ на „К.“ АД, се установява, че в това обособеното производство е имало 4 машини, като процесната, с която е настъпил инцидентът със СП.Св.М.Т. установява, че процесната

машина често се разваляла, като поне веднъж се била развалила преди злополуката, а след злополуката се разваляла почти всяка седмица.Св.Ив.М. не бил забелязал да е имало нещо нередно по машините, не разбирал от блокировки, машините не били дълго време неотрмонтирани и повредени през 2014г., не знаел дали защитните им механизми са били компрометирани за улесняване на работата на други работници от дружеството. От показанията на св.М.Т. пред въззивния съд се установява, че вратата на процесната машина е можело да се отвори преди инцидента, а след това са направили автоматична блокировка на вратата, но и от неговите показания не може да се установи кога точно преди инцидента е била премахната блокировката на вратата на работното помещение на машината.

Ето защо, липсва основание да се приеме, че за извършената непозволена техническа модификация на машината ответниците Ив.Й., М.И. и С.С. са могли и е следвало да узнаят, поради което, тъй като тя е била технически неизправна и източник на опасност за лица, които биха могли да пострадат от нея, не е следвало да допускат да се работи с нея, съответно – е следвало да спрат достъпа на лица до нея, респективно, не е доказано те да са бездействали за изпълнение на нормативните и трудовите си задължения да отговарят за правилната експлоатация, поддържане, ефективно използване и ремонт на ремонтираната машина.

Следва обаче да се споделят неоснователно оспорените мотиви, че е доказано неизпълнение на задълженията на отв.Й.С., като ръководител на звено 3105 в „ОП 300, в което е настъпила злополуката със СП, да не допуска на 15.08.2014г. процесната машина да бъде използвана, ремонтирана, а и изобщо да спре достъпа до нея, тъй като тя не е отговаряла на техническите изисквания за безопасност, поради следните съображения:

Както е основателно поддържано в жалбата на отв.Й.С., са неправилни оспорените изводи за неизпълнение от него на уведомително-съгласувателната процедура с отв.Ив.Й., тъй като се установява, че в деня на инцидента, на 15.08.2014г. отв.Ив.Й. е бил в отпуск, поради което тази процедура е нямало как да се спази от отв.Й.С..

Противно обаче на неоснователно поддържаното в жалбата на отв.Й.С., за ангажиране на неговата лична отговорност не е необходимо да се установи кога точно преди злополуката е била деблокирана вратата на машината и дали е със сигурност е знаел за проблема с нея.Приема се, че отв.Й.С. е могъл и е бил длъжен да знае към момента на предприемане от СП на действията по ремонт и профилактика, че на процесната машина е била извършена непозволена техническа модификация и е следвало да я констатира, поради следните съображения:Той не е бил в отпуск като другите трима ответници, а е бил на работа на 15.08.2014г. по график в звеното, в помещенията на което се е намирала процесната машина.Сред основните му задължения, като ръководител на това звено, са били да организира, ръководи и контролира изпълнението на производствените задачи в участъка, в съответствие с разработения производствен график, да се грижи за безопасността на лицата, които могат да пострадат от неговите действия и бездействия, както и да отговаря за правилната експлоатация, поддържането и ефективното използване на машините и съоръженията в участъка и за спазването на правилата за безопасни и здравословни условия

на труд в участъка. При предприемането на действията за ремонт и профилактика от Ст.ЮП наличието на непозволената техническа модификация е била налице и тя е била явна и видима за него, както е установено с влезлите в сила решения. От заключението на СТЕ по делото (вж на л.772) се установява, че преди инцидента е била умишлено премахната блокировката на вратата за улесняване на работата, като са били развити и двата болта на вилката за блокировка и вилката и е била „вкарана“ в контактора, с което е имитирано, че вратата е затворена и заключена, но е можело по всяко време да се отвори. С оглед на изложеното, се приема, че отв.Й.С., в изпълнение на задълженията си да отговаря за правилната експлоатация, поддържането и ефективното използване на машините и съоръженията в участъка, а и на задълженията си за спазването на правилата за безопасни и здравословни условия на труд в участъка, не е следвало да допуска използването на машината, тъй като тя не е отговаряла на техническите изисквания за безопасност, както и не е следвало да допуска СП да предприема действия с нея.

Нещо повече, тъй като за процесната машина към 15.08.2014г. е имало сключен договор с „М.“ ЕООД за цялостното ѝ абонаментно обслужване, наложил се аварийен ремонт на 15.08.2014г. е следвало да се извърши от „М.“ ЕООД, като отв.Й.С. е имал задължение да се обърне към представителя на „М.“ ЕООД за извършване на ремонта, което също не е изпълнено.

Тъй като е налице неизпълнение на посочените задължения на отв.Й.С., е без значение за отговорността му това, че той не е имал преки отношения на отговорност и контрол спрямо пострадалия, респективно, че пострадалият е имал по длъжностна характеристика връзки на подчинение с ръководителя на друго обособено структурно звено на „К.“ АД. Без значение за търсената лична отговорност на отв.Й.С. е това, че в структурата на дружеството е имало още други ръководни лица и изградени звена от механици, енергетици, работещи в подстанция и пречиствателна станция, които също са имали задължения да се грижат за безопасността на производството.

По отношение на задълженията на ответниците да осигурят безопасни и здравословни условия на труд на пострадалия Ст.ЮП:

Осигуряването на безопасни условия на труд на лицата, които могат да пострадат от техните действия и бездействия, са били сред основните задължения на ответниците – отв.Ив.Й. и отв.М.И. - в Отдел „Ремонт и поддръжка“, в който е работил пострадалият, а отв.Й.С. и отв.Сп.С. в звеното за ремонт и поддръжка на Отдел „ОП 300“, в който е била процесната машина. Инцидентът със СП, който е бил служител в Отдел „Ремонт и поддръжка“ на 15.08.2014г. в Отдел „ОП 300“ е настъпил в периода 11.08.-22.08.2014г., през който е била прекратена дейността на „К.“ АД, с изкл. на някои изрично посочени дейности вкл. в Отдел „ОП 300“, въз основа на заповед на изп. директор на дружеството, за който период ръководителят на отдел „Ремонт и поддръжка“ отв.Ив.Й. е имал задължения да осигури по изготвен от него график режим на работа и наблюдение само на изрично посочени в заповедта дейности, но не е имал задължение да осигури график за работа за дейностите в „ОП - 300“, където е настъпил инцидентът със СП. Пострадалият СП от отдел „Ремонт и

поддръжка“ е бил на работа на 15.08.2014г., но не е бил предвиден в графика на този или на Отдел „ОП 300“, а, тъй като той е нямал право на платен годишен отпуск и не е пожелал да ползва неплатен отпуск. Аварийните ремонти в дружеството принципно е следвало да бъдат извършвани от работниците от ремонтното звено в самото обособеното структурно звено на дружеството, в което е ремонтираният обект, с изключение на тези обекти, за които е имало договор за абонаментно обслужване. В случая, е установено, че процесната машина се е намирала в Отдел „ОП 300“, към който е имало звено за ремонт и поддръжка, чиито задължения са били за извършване на аварийните ремонти и в което на работа по график за 15.08.2014г. са били двама работника, но за нея е имало сключен договор с „М.“ ЕООД за цялостното ѝ абонаментно обслужване. Ето защо, аварийният ремонт на 15.08.2014г. на процесната машина не е следвало изобщо да се извършва от работници от Отдел „Ремонт и поддръжка“, конкретно от пострадалия Ст.ЮП, а е следвало да се извърши от „М.“ ЕООД, към която отвл.Й.С. е следвало да се обърне, както вече се посочи. При това положение, ответниците Ив.Й. и М. И. от Отдел „Ремонт и поддръжка“ не е следвало да осигурят по график на работа и друг работник на длъжност „електрончик“ за 15.08.2014г., нито отвл.С.С. е следвало да осигури по график за 15.08.2014г. работник на длъжност „електрончик“ в звеното за ремонт и поддръжка към Отдел „ОП 300“ за аварийен ремонт на процесната машина. Тъй като аварийният ремонт на машината изобщо не е следвало да се извършва от работници на дружеството, са неотносими за отговорността на ответниците Й., И. и С. са твърденията, че пострадалият е бил с производствен опит от малко повече от 6 месеца, а процесната машина е била с изключително голяма техническа сложност, както е установено от заключението по делото.

Ето защо, липсват основания да се приеме неизпълнение на задълженията на ответниците Й., И. и С. да осигурят безопасни и здравословни условия на труд на пострадалия Ст.ЮП, поради което са правилни крайните мотиви, че липсва основание за ангажиране на личната отговорност на тези ответници и за отхвърляне на искове срещу тях.

Приема се, че за ответника Й.С. е доказано неизпълнение и на задълженията му да осигури безопасни и здравословни условия на труд на пострадалия Ст.ЮП и настъпване в пряка причинна връзка на злополуката, тъй като, както се посочи, той е бил на работа в деня на инцидента и е могъл и е бил длъжен да знае за непозволената техническа модификация и да не допуска използването и достъпа на пострадалия до машината, тъй като тя е била технически неисправна. Този извод не се променя от факта, че пострадалият е бил дипломиран инженер по електротехника с призната по надлежния ред пригодност да работи като „електрончик“ в дружеството, сред задълженията му по връчената му срещу подпис длъжностна характеристика са били да се грижи за собствената си безопасност и да не работи с неисправни машини, а по делото е установено, че при злополуката той е действал при груба небрежност.

Ищецът е активно материално-правно легитимиран да претендира обезщетение за вреди от смъртта на брат си. Противно на неоснователно поддържаното в жалбата на отвл.Й.С., са правилни, като извършени в съответствие с материалния закон, чл.45 ЗЗД и ТРОСГТНК №

1/2016г., тези оспорени изводи, тъй като от доказателствената съвкупност по делото – показанията на разпитаните пред първоинстанционния съд свидетели е безпротиворечиво установено, че между ищеца и по-големия му брат Ст.ЮП е била създадена и е съществувала такава дълбока и трайна емоционална връзка, че на ищеца са били причинени болки и страдания извън обичайните. Тези изводи не се променят от това, че двамата не са живеели заедно за времето, през което СП е бил студент в гр.Пловдив, тъй като и за този период от време се установява по делото, че те са поддържали ежедневни телефонни контакти, а пострадалият СП редовно се е прибирал в дома си в свободните от занятия дни, а към момента на инцидента ищецът, макар и на 12 години, е бил в осъзната възраст, имал е изградени стабилни емоционални връзка със своите близки и роднини и е имал изградени, макар и на начално ниво, ценностна система и мироглед. Ето защо, претърпените от ищеца вреди от смъртта на неговия брат са подлежащи на обезщетяване.

При съобразяване на характера, интензитета и продължителността на претърпените от ищеца болки и страдания от смъртта на неговия брат, както и на социално-икономическите условия на живот към 2014г. се приема, че справедливото, по см. на чл.52 ЗЗД, обезщетение за репарирането им е в размер на 66 666.67лв., от който, при съобразяване на установеният каузален принос на пострадалия в размер на 25 %, е дължимо обезщетение в размер на 50 000лв., ведно със законната лихва от подаване на ИМ на 14.08.2019г. до окончателното изплащане и заедно с обезщетение за забава в размер на изтеклите законни лихви върху тази сума за исковия период с начален момент след непозволеното увреждане в размер на 15 208.34лв.

При съвпадане с крайните изводи на първоинстанционния съд, като законосъобразно, решението се потвърждава.

Отговорност за разноски: С оглед на този резултат, ищецът Д.Й. се осъжда да заплати направените от въззиваемите Ив.Й., М.И. и Сп.С. разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивния съд в размер на по 500 лв. за всеки от тях, доказани с договора за правна защита (л.112).

Мотивиран от това, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260049/22.02.2021г., постановено по гр.д.№ 96/2019г. по описа на ОС - Ст.Загора, при участието на „К.“ АД, ЕИК *****, като подпомагаща страна на ИВ. Г. Й., ЕГН *****, М. Г. ИВ., ЕГН *****, СП. Д. СП., ЕГН *****, и Й. Т. С., ЕГН *****, с което се осъжда Й. Т. С., ЕГН *****, да заплати на Д. М. Й., ЕГН *****, обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на брат му С. Ю. П., настъпила на 15.08.2014г. в резултат от трудова злополука, в размер на 50 000лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.08.2019г. до окончателното изплащане и заедно с обезщетение за забавено заплащане на сумата 50 000лв. за периода 12.08.2016г.-13.08.2019г. в размер на 15 208.34лв., както и разноски по съразмерност в размер на

1977лв., отхвърлят се предявените искиове от Д. М. Й., ЕГН *****, против ИВ. Г. Й., ЕГН *****, М. Г. ИВ., ЕГН ***** и СП. Д. СП., ЕГН *****, за солидарното им осъждане, заедно с Й. Т. С., ЕГН *****, да заплатят на Д. М. Й., ЕГН *****, против ИВ. Г. Й., ЕГН *****, М. Г. ИВ., ЕГН ***** и СП. Д. СП., ЕГН *****, обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане, настъпило на 15.08.2014г., в размер на 50 000лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.08.2019г. до окончателното изплащане и заедно с обезщетение за забавено заплащане на сумата 50 000лв. за периода 12.08.2016г.- 13.08.2019г. в размер на 15 208.34лв. и се осъжда Д. М. Й., ЕГН *****, да заплати на ИВ. Г. Й., ЕГН *****, М. Г. ИВ., ЕГН ***** и СП. Д. СП., ЕГН *****, разноски за адвокатско възнаграждение по съразмерност в размер на 3011.25лв.

ОСЪЖДА Д. М. Й., ЕГН *****, да заплати на всеки един от ИВ. Г. Й., ЕГН *****, М. Г. ИВ., ЕГН ***** и СП. Д. СП., ЕГН *****, по 500 лв. (петстотин лева) разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивния съд.

Решението може да се обжалва пред ВКС, при условията на чл.280 ГПК, в месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____